

[Wilhelm]

sammen med ham, har givet den oplysning her fra talerstolen mindst 8 gange. Og jeg tror ikke, det er sidste gang, vi hører den.

Jeg fik ikke svaret i første omgang på hr. Nør Christensens ønske om at få oplysning om merudgifterne ved disse forslag. Jeg synes, det er et sært område at begynde at spørge om merudgifter på. Dels fordi det drejer sig om nogle ret principielle retsgarantier, dels fordi det jo, som enhver kan se, er håndører, det drejer sig om, hvis der overhovedet er merudgifter. De fleste af disse forslag vil overhovedet ikke indebære merudgifter, og dér, hvor de måske kunne udvide klagerettens arbejde lidt eller udvide nævningeinstitutionen, er det jo håndører, det drejer sig om. Det er jo ikke noget, der ligner, hvad man ellers taler om i økonomiske sammenhænge.

Hr. Nør Christensen gentager, at alt, hvad vi har lagt frem her, virker som et forsøg på at hindre politiets arbejde. Jeg skal ikke opfordre hr. Nør Christensen til at bedømme motiver, men jeg kan sige generelt, at den indvending vil hr. Nør Christensen kunne komme med, hver eneste gang man drøfter retsgarantier. Der er ikke én eneste retsgaranti – heller ikke de bestående i den nuværende retsplejelov – som ikke lægger hindringer for politiets arbejde. Det er simpelt hen så at sige en naturlov. Hvis man vil have retsgarantier, hvis man vil have garantier mod vilkårlig magtudfoldelse og mod overgreb fra myndighedernes side, så er det noget, der lægger hindringer i vejen for disse myndigheders arbejde. Naturligvis, sådan forholder det sig.

Justitsministeren mente, at der ingen grund var til ophidelse over det med politividnerne. Jeg ved ikke, om jeg var ophidset. Jeg måtte forklare hans partis ordfører, hvorfor vi har været nødt til at nævne politividner i lovforslaget. Det er vi selv kede af, men når politividner får en særskilt behandling, uden at det er hjemlet i loven, så bliver vi altså nødt til at nævne dem. Jeg vil godt, hvad jeg ikke nåede før, sige, at det gælder jo andet end deres egne vidneudsagn til rapporten. Problemet er også, at de får lov til at læse alle andres vidneudsagn til rapporten. Det må der sættes en stopper for, og det ville der blive gjort med vort forslag.

Ministeren sagde, at som det er nu, gælder det jo for klageretten, at nye oplysninger, der

kunne have bevirket et andet udfald, kan føre til genoptagelse af sagen. Det rystede jeg på hovedet over i fortvivelse, for det er jo ikke rigtigt; det er jo ikke det, der står. Vi har endda citeret den gældende paragraf i bilaget til lovforslag nr. L 31. Det, der tales om, er nye oplysninger, som »kunne have bevirket frifindelse eller anvendelse af en væsentlig mildere straffebestemmelse«. Havde der bare stået »nye oplysninger, der kunne bevirke et andet udfald«, så havde der ikke været grund til at komme med forslag om ændring af loven. Vores forslag går ikke engang så langt som det, ministeren dér siger. Vi har bare sagt, at det ikke må være et krav, at de skal være sikre på, at det kunne have bevirket frifindelse eller anvendelse af en væsentlig mildere paragraf. Hvis der blot er tale om nye oplysninger, der kunne have givet et andet udfald, så er det faktisk svarende til – med lidt andre ord – det, der er hensigten og, så vidt jeg kan se, også resultatet af det forslag, vi stiller angående kriterierne for genoptagelse.

Knud Lind (FP):

Jeg vil vende lidt tilbage. Det er blevet til 7 lovforslag, men netop det, at man ikke har gjort indsigelse mod, at de behandles sammen, tilkendegiver jo, at det er rene parade-forslag. Hr. Wilhelm ved udmærket godt, at de kun når til første behandling. Det vil sige, at her ved denne førstebehandling skulle de reelt have en ret dybtgående behandling. Alligevel har man altså ikke gjort nogen indsigelse. Det tyder lidt på, at det er parade-forslag.

Hr. Wilhelm nævnede, at jeg ikke brugte min tid til at tale om hr. Wilhelms forslag. Jeg fik ikke svar på, hvornår hr. Wilhelm har stillet spørgsmål i retsudvalget om at få en statistik eller oversigt til bedømmelse af, om anklagemyndigheden overdimensionerer sigtelserne. Det har jeg overhovedet ikke fået svar på. Er det, fordi hr. Wilhelm har glemt at spørge og blot henviser til den rammende sætning: »Man kunne tænke sig ...«? Er det derfor? Det må vi have svar på.

Hr. Wilhelm veg også uden om, at hver eneste afhørt reelt jo underskriver – »gennemlæst og vedstået« – de rapporter, og at pågældende i øvrigt også kan gøre sig sine notater.